

Finantsministeren (Strup): Ifølge Bestemmelserne i Lov af 26de Marts 1870 om Embedsmændenes Lønningsforhold skal der jo fremsættes Forslag til Revision af Kontorholdslovene ved hvert Femårs Udløb. I Henhold dertil blev der i forrige Samling i Folkethinget fremsat et Forslag til Lov om Amtsforvalternes Kontorhold, idet den nu gjældende Lovbestemmelse er af 30te Marts 1876. Behandlingen af dette Revisionsforslag blev imidlertid ikke tilendebragt i forrige Samling, og altsaa skal et nyt Forslag til Revision bringes frem i denne Samling og i enhver følgende Samling, indtil Behandlingen af Revisionsforslaget er tilendebragt. Naar jeg nu bringer dette Forslag frem i Landstthinget iftedetfor i det Thing, hvor det ikke blev behandlet tilende ifjor, er det, fordi dette Forslag om Fastsættelse af Amtsforvalternes Kontorhold staar i saa nøie Forbindelse med Lovforslaget om Amtsforvalternes Lønning, at Behandlingen af dem ikke bør skilles fra hinanden, og da nu det sidstnævnte Lovforslag, det om Amtsforvalternes Lønning, seneft blev behandlet i dette Thing uden at blive behandlet tilende, er det jo ganske naturligt, at dette Forslag bliver fremsat paany i Landstthinget og af den Grund, jeg nævnte, bliver ledsaget af Forslaget til Revision af Kontorholdsbestemmelserne for Amtsforvalterne. Hvad selve Lovforslagens Indhold angaar, skal jeg ikke opholde det ærede Thing længe. Lovforslaget om Bestemmelse af Amtsforvalternes Lønning svarer temmelig nøie til det Forslag, der ifjor af mig blev fremsat i Folkethinget, og hvorefter der jo vilde blive oprettet en Amtstue mere, nemlig i Kolding. Om Kontorholdslovsforslaget kan jeg indstrænke mig til at sige, at det er udarbejdet paa samme Grundlag, som har ligget til Grund for det tidligere Lovforslag og for den nu gjældende Lov. Begge Lovforslag ere jo af meget liden finantiel Betydning, idet Lovforslaget om Amtsforvalternes Lønning kun vil betinge en Merudgift af 800 Kr. om Aaret, sammenlignet med den nuværende Udgift, og det om Amtsforvalternes Kontorhold kun vil betinge en Merudgift af 1,175 Kr. om Aaret, saa at altsaa begge Lovforslag tilsammen ikke engang ville forøge Udgiften med 2,000 Kr. om Aaret.

Formanden: Exemplarer af Lovforslagene ville nu blive ombelte.

Man gif derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Læredie Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1882 til 31te Marts 1883.

(2den Behandling findes i Tidenden Spalte 854.)

Intet Vndringsforslag var stillet. Lovforslaget i dets Helhed satte under Forhandling.

Ordføreren (Ploug): Ja, hvis Ingen begjærer Ordet, vil jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger, inden Sagen forlader dette Thing. Jeg tror ikke, at Nogen har med en Smule Opmærksomhed kunnet læse den af Udvalgets Flertal afgivne Betænkning og de til samme knyttede Indstillinger og dog underskrive den aldeles urigtige Dom, man har fældet om den, før den nogenfinde var bleven til. Den er virkelig ingen Udæstning til fortsat Strid, men den er en Indbydelse til at slutte Fred paa Wilkaar, som intet af Thingene kan have Skam af, og det er tydelig tiltjenbegivet ikke blot ved dens hele Aand og Tone, men ogsaa derved, at det udtryffeligt er sagt, at voere Indstillinger ere stillede som Forhandlingsgrundlag. Det er ganske vist, at vi meget lettere vilde opnaa dette Formaal, dersom vi vilde følge Mindretallets Raad og vedtage Finantsloven, som den er kommen til os fra det andet Thing. Det vnderer mig ikke, at Mindretallet har tilraadet dette, da det i politisk Anskuelse staar det andet Things Flertal noget nærmere, end det staar Landstthingets Flertal; men jeg tror virkelig ikke, at Nogen udenfor Thinget med uhibet Dømmekraft vilde i det givne Tilfælde kunne opfatte dette anderledes, end som en fuldstændig Underkastelse under Folkethingets Willie, som et ydmygende Afkald fra Landstthingets Side paa al Indflydelse, idetmindste paa dette Aars Finantslov, og derfor har Flertallet ikke set sig istand til at tilraade Thinget denne Afgjørelse. Da, forekommer det mig, vilde efterhaanden Ligevægten og Sideordnetheden mellem de to Lovgivende Forsamlinger let gaa tabt og Landstthingets Indflydelse paa Finantsloven indstrænke sig til en Formalitet; Grundloven vilde være forandret, uden at der dog var rokket ved Bogstaven. Man har i det andet Thing anset det nødvendigt at hævde sit absolute Veto for nye eller forhøjede Bevillinger. Jeg tror ikke, at det har været nødvendigt. Det er visseelig aldrig faldet Landstthinget ind at bestride, at det andet Thing besidder den selvstamme Ret, som Landstthinget hævder for sig selv. Sa, vi indrømme Folkethinget og have altid indrømmet det en mere i det Enkelte gaende Indflydelse paa Finantsloven, som er en naturlig Følge af, at det altid skal behandle den først. Men Landstthinget maa hævde for sig den samme Ret, som ogsaa Folkethinget har for sit Vedkommende, til at gjøre sin Myndighed gjældende i saadanne Tilfælde, hvor det forekommer os, at vigtige Interesser ikke ere tilstrækkelig varetagne, thi vi ere ikke blot besjæede, men vi ere ogsaa forpligtede